

SPECTACOLE

Adrian MIHALACHE

Teatru de cameră

Excelentă ideea lui Demian de a face un spectacol coupé cu trei piese scurte din dramaturgia contemporană americană. Intitulat **O lume pe dos**, acest spectacol este o bună ocazie de a ne conecta la actualitatea teatrală, iar atmosfera sălii Studio a Teatrului de Comedie este cum nu se poate mai propice pentru o asemenea înscenare. Pe vremuri, asemenea piese se jucau în saloane, gazdele cu pretenții oferind, alături de alte tratații, momente artistice de ținută. În ciuda vremii aspre, spectacolul s-a bucurat de prezența unui public numeros și ales. Nefiind zi de premieră, în sală nu erau critici, actori sau regizori, ci amatori avizați. Lucru rar astăzi, spectacolul are pauză, în timpul căreia, dacă tragi cu urechea, poți auzi conversații de ținută, cu remarci pertinente.

De obicei, când se face un spectacol coupé, piesa de rezistență este păstrată pentru final. Nu este cazul aici. *Preludiu și Liebestod* de Terrence McNally, cea mai bună și mai consistentă dintre cele trei piese, este prezentată prima. Ideea dramatică este deosebit de interesantă. Autorul imaginează monologurile interioare ale celor implicați într-un concert în care se cântă fragmente din *Tristan și Isolda*. Pe muzica înregistrată, dirijorul, concertmaistrul și soprana, când mimează execuția, când rostesc cu glas tare tot ce le trece prin cap. Publicul concertului din piesă este format dintr-un tânăr amator de experiențe homosexuale și din soția dirijorului, fiecare în loja lui. Publicul propriu-zis are perspectiva orchestrei, cu dirijorul gesticulând în față. Finețea piesei vine din corelația dintre muzica intens erotică și gândurile pe care aceasta le stârnește personajelor. Climaxul este atins

Tudor CHIRILĂ și Larina DEMIAN

la sinuciderea dirijorului, copleșit de trăirile lui interioare. Natural, deplasările sunt reduse la minim, dar poziționarea în scenă pune bine în valoare liniile dinamice de forță care leagă personajele.

Problema de A.R. Gurney jr. este o scenetă scrisă cu abilitate, după principiul conform căruia personajele știu mai multe decât spectatorii și le livrează informațiile treptat. O soție (aparent însărcinată) îi relatează soțului (aparent abstras în studiu) aventuri erotice mirobolante; acesta, la rândul său, își dezvăluie aventurile picante. De fapt, cei doi fantasmază împreună, încălzindu-și imaginația înainte de a face amor. Miza e mică, dar rezultatul e amuzant, iar loviturile de teatru se succed în mod alert.

Naomi în camera de zi de Christopher Durang este un exercițiu în spirit ionescian, din care lipsește atât verva, cât și profunzimea maestrului. O mamă trăsnită, un fel de relicvă a epocii *flower-power*, primește vizita fiului și a noiei, încropind cu aceștia o conversație făcută din jocuri de cuvinte cam simple. Crizele existențiale ale personajelor fiind, în fond, minore, piesa este lipsită de tensiune. Ea dă însă prilejul Iarinei Demian să se manifeste în forță, în plinătatea talentului său.

Tudor Chirilă este vedeta spectacolului, el jucând roluri importante în toate cele trei piese. Actorul este atașant, dar se vede că joacă destul de rar. Nu redă personajele decât în liniile lor generale, nu pune accentele și nuanțele cu precizia care s-ar impune. Impresia este de om inteligent, care face teatru pentru plăcerea lui. Smaranda Caragea este foarte bună în rolul soției din *Problema*, în care parodiază fin personajul. Ca soție a dirijorului din *Preludiu*, arborează cu pricepere aerul de „mare doamnă”, cu abonament la Filarmonică. Simona Stoicescu face un tur de forță în rolul sopranei, mimând cu dibăcie cântatul și aducând muzicii un bun contrapunct prin replici. Este mai plată în rolul noiei din *Naomi*, dar nici că se putea scoate mare lucru din el. Marius Drogeanu este foarte pitoresc în rolul concertmaistrului, trimițând, poate involuntar, la conflictele iscate de curând sub cupola Ateneului. Andrei Runcanu, în rolul efebului îndrăgostit de dirijor, promite să devină un actor interesant, mai ales că-l ajută fizicul. Deocamdată, se vede că este prea conștient de faptul că „joacă”.

Spectacolul Iarinei Demian, realizat cu finețe, prezintă interes pentru decupajul din dramaturgia contemporană, pe care-l propune.

Teatrul de Comedie – O lume pe dos. Trei piese într-un act de Terrence McNally, A.R. Gurney jr., Christopher Durang. Regia: Iarina Demian. Decorul: Ramona Macarie. Costumele: Anghi Dumitrescu. Cu: Tudor Chirilă, Iarina Demian, Smaranda Caragea, Simona Stoicescu, Marius Drogeanu, Andrei Runcanu. Data reprezentației: 22 ianuarie 2010.

Dramaturgia bunelor sentimente

Se spune că bunele sentimente nu fac o bună literatură. Ele pot inspira, însă, una de mare succes. *Cuore* și *Pollyana* sunt exemple ilustre. Aparținând aceleiași categorii, romanul *Frați de sânge* al lui Ingvar Ambjørnsen a înduioșat inimile, a fost ecranizat și dramatizat, câștigând sufragii unanime, în toate versiunile. El descrie relația afectuoasă dintre doi amărâți, externați dintr-un spital de psihiatrie și ajutați să se integreze în societate. Suntem în Norvegia, stat providențial, în care perdanții sunt ocrotiți. Până la a primi Împărăția Cerurilor, cei săraci cu duhul se bucură de asistența socială. În spital, au fost îngrijiiți cu delicatețe, odată ieșiți, sunt cazați